

Nr 191.

Av herr **Rydén**, om ändring i 6 kap. 4 § strafflagen.

Enligt svensk lag blir en person, som genom brott eller försummelse vållat annans död, alldeles fri från skadeståndsskyldighet till andra den dödes anhöriga än maka och barn. Om därför den döde efterlämnat åldriga föräldrar, vilkas enda försörjare han varit, få dessa inga anspråk på skadestånd.

Det är heller inte sällsynt, att exempel lämnas på, hur denna brist i lagstiftningen verkar. En arbetare har varit utsatt för olycksfall i arbete på grund av arbetsgivarens försummelse. Om han endast skadas, blir arbetsgivaren ersättningsskyldig, likaså om han dödas och efterlämnar maka och barn. Men om han dödas och efterlämnar endast föräldrar eller andra till hans försörjning hänvisade anhöriga, går arbetsgivaren fullständigt fri.

Av denna regel följer också en annan. Endast den, som är skadeståndsberättigad, kan nämligen uppträda som målsägande och föra talan om ansvar mot den skyldige. En fader, vars barn dödas genom annans vårdslöshet eller brott, kan inte föra ansvarstalan. Det var inte så länge sedan den allmänna meningen upprördes av ett fall, då det ifrågasattes att ett barn dött genom läkares vårdslöshet och fadern knappast kunde få ens en utredning till stånd, hänvisad som han var allenast till åklagarens nit.

Någon förändring till det bättre torde kunna ske genom en jämförelsevis enkel lagändring. Om den centrala skadeståndsbestämelsen i 6 kap. strafflagen jämkas något, så att åtminstone ordet »föräldrar» inskjutes i 4 §, kommer detta att få önskvärda verkningar på hela skadeståndsområdet.

På grund av det ovan anförda tillåter jag mig därför hemställa,

att Riksdagen måtte för sin del besluta, att 6 kap. 4 § strafflagen erhåller följande ändrade lydelse:

»Komma make, barn eller föräldrar efter den, som dödad blivit, att genom hans frånfalle sakna nödigt underhåll; då skall den, efter ty, med avseende å såväl den brottsliges tillgångar, som andra omständigheter, skäligt prövas, tilläggas såsom skadestånd vad för dem tarvas, till dess de sig eljest försörja kunna; och må det skadestånd, efter omständigheterna, sättas att utgå på en gång eller å särskilda tider».

Stockholm den 26 januari 1913.

Värner Rydén.